

A close-up photograph of a dog's face, likely a Golden Retriever, with its mouth open in a happy smile, showing its teeth and pink tongue. The dog has light brown fur and dark brown eyes. The background is dark and out of focus.

EGY KUTYA négy útja

ÚJABB REGÉNY
AZ EMBEREKNEK

finep ●
selection

W . B R U C E C A M E R O N

W . B R U C E C A M E R O N

EGY KUTYA négy útja

ÚJABB REGÉNY
AZ EMBEREKNEK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Első fejezet

AHOGY A TÓ VIZÉBE NYÚLÓ MÓLÓNÁL ÜLDÖGÉLTEM, tudtam, hogy mindez valóságos: a nevem Buddy, és jó kutya vagyok.

Lenéztem a lábamra; ahogy múlt az idő, fekete bundám a mancsomnál már egészen őszre váltott. Hosszú, boldog élet állt mögöttem, amit egy Ethan nevű fiú mellett töltöttem a Farmon. Sokszor megfordultunk itt ráérős délutánokon, fürödtünk, vagy egyszerűen csak azzal ütöttem el az időt, hogy megugattam a kacsákat.

Ez már a második nyaram volt Ethan nélkül. Amikor meghalt, olyan fájdalmat éreztem, mint még soha. Azóta valamelyest enyhült a fájdalom, de a torokszorító érzés még most is gyötör. Csak az álom hoz rá gyógyírt – olyankor Ethannel szaladok a réten át.

Öreg kutya voltam már, és jól tudtam, hogy hamarosan hosszú és mély álomba szenderülök, ahogyan eddig már többször is. Először akkor történt meg velem, amikor még Tobyként éltem első, bohókás életemet. Nem is volt más dolgom, mint a többi kutyussal játszani. Aztán Bailey voltam, akkor találkoztam először a gazdimmal, és ő lett a mindenem. Utána Ellie kutyaként az lett a feladatomból, hogy

megtaláljam és megmentsem a bajba jutott embereket. Mostani, negyedik életemben Buddy a nevem, teljesítettem a küldetésemet, így aztán beletörődve vártam a következő mély álmat. Akár az idén következik be, akár jövő nyáron, nem számít. Ethan, a drága Ethan volt életem értelme, többé már nem is akarok kutya lenni. Minden tőlem telhetőt megtettem. Igazán jó kutya voltam.

És mégis...

Mégis, ahogy itt ültem, láttam, hogy Ethan népes családjából az egyik gyerek bizonytalan léptekkel totyog végig a mólón. A kislány csak nemrég tanult meg járni. Fehér, buggyos nadrágot viselt, és szellős kisinget. Ha beleszne a vízbe, a felsőjénél fogva rángatnám ki. Örültem, hogy ilyen találékony vagyok, azért nyüszítettem egy keveset.

A gyermek anyját Gloriának hívták. Ő is a stégen tartózkodott; mozdulatlanul feküdt egy nyugágyban, arcát és szemeit zöltségdarabok borították. A kezében afféle póráz tartott, aminek a másik vége a kicsi derekához volt rögzítve. Csakhogy Gloria kezéből kicsúszott a póráz, a gyerek pedig húzta maga után, miközben a móló végéhez, a tó felé igyekezett.

Emlékszem rá, kölyökkoromban, ha azt éreztem, hogy lazul a póráz a nyakamon, rögtön felfedezőútra indultam – akárcsak most ez a kislány.

Gloria másodszor látogatott el a Farmra. Előző látogatása télvíz idejére esett. Ethan akkor még élt; Gloria nagypapának szólította, és a kezébe adta a kisbabát. Miután elmentek, Ethan és a barátnője, Hannah, esténként sokszor emlegették Gloriát, és mindig bánat ült a szemükben.

Clarity nevét akkoriban hallottam először. A kisbabát hívták így, bár Gloria inkább Clarity June-nak nevezte.

Úgy éreztem, Ethan is azt akarná, hogy tartsam szemmel a kicsit, aki amúgy folyton bajba keveredett. A minap is ott üldögélek magamba roskadva, mikor arra leszek figyelmes, hogy a baba bemászik a madáretető alá, és marokszám tömi magába a leszóródott magokat.

Fő feladataim közé tartozik, hogy ne engedjem, hogy a mókusok magot lopkodjanak – na de mihez kezdjek Clarityvel? Persze tudom, hogy a gyerekek nem ehetnek madáreleséget, így aztán kötelességtudóan csaholni kezdtem. Gloria, aki addig hason fekve heverészett egy törülközőn, felült, és nagyon mérges volt.

Most is Gloriára pillantottam. Vajon kezdjek el megint ugatni? A gyerekek gyakran beugrálnak a tóba a stégről, de nem az ilyen pindurok, mint Clarity baba. Márpedig ő nyílegyenesen haladt a víz felé. A kicsik csak a felnőttek karjaiban mehetnek a tóba. Viszszanéztam a ház felé. Bár Hannah kint a kertben, a felhajtónál térdelve a virágokkal foglalatzkodott, így túl messze volt ahhoz, hogy tegyen valamit, ha a baba a vízbe pottyanna. Biztos voltam benne, hogy Hanna is azt szeretné, hogy figyeljek oda Clarityre. Ez lett az én új feladatomban.

Clarity egyre csak közeledett a stég széléhez. Nyüszíteni kezdtem, de most már úgy igazából.

– Css! – szólalt meg Gloria, és továbbra sem nézett fel. Nem értettem, mit akart ezzel mondani, de a hanghordozása barátságtalan és elutasító volt.

A baba megállás nélkül száguldott a móló végéhez. Amikor odaért, megtorpant, de aztán belesett a tóba.

Karmaimat a stég deszkájába mélyesztve nagy lendületet vettem, és beleugrottam a langyos vízbe. Clarity apró végtagjaival kétségbeesetten kapálózott, és megpróbált a felszínen maradni, de a feje

egyre-másra a víz alá került. Másodpercek alatt értem oda hozzá. Az ingét gyengéden a fogaim közé vettem, majd kiemeltem a fejét a vízből, és a part felé vettük az irányt.

Gloria kiáltozni kezdett.

– Ó istenem! Clarity! – Körbeszaladt, és belegázolt a vízbe, pont akkor, mikor a lábam talajt ért a tóban.

– Rossz kutya! – kiáltott rám, és megragadta Clarityt. – Nagyon, nagyon rossz vagy!

Szégyenkezve hajtottam le a fejem.

– Gloria! Mi történt? – kiáltotta Hannah, ahogy futva érkezett a ház felől.

– A kutyátok belelökte a tóba a babát. Clarity akár meg is fulladhatott volna! Be kellett ugranom, hogy megmentsem, és tessék, most csuromvíz vagyok!

Éreztem a fájdalmat a hangjukból.

– Buddy? – mondta Hannah.

Nem mertem ránézni. Kicsit megcsóváltam a farkam, amitől felkavartam a víz felszínét. Nem értettem, mi rosszat tettem, de azt láttam, hogy mindenki megijedt.

Mindenki, kivéve Clarityt. Félénken vetettem rá egy pillantást. A kicsi a mamája karjában izgett-mozgott, és felém nyújtogatta apró kezeit.

– Bubby – gagyogta Clarity. A nadrágjából csöpögött a víz, és végigfolyt a lábszárán. Újból lesütöttem a szemem.

Gloria kifújta a levegőt.

– Hannah, átvennéd a babát? Teljesen átázott a pelenkája, nekem viszont most hasra kell feküdnöm, hogy egyenletesen lebarnuljak.

– Hát, persze – felelte Hannah. – Gyere, Buddy!

Szerencsésen túlestünk az egészen, kiugrottam a vízből, és megcsóváltam a farkam.

– Ne fröcsköld rám a vizet – mondta Gloria, és arrébb szökkent. Kihallottam a hangjából a figyelmeztetést, csak éppen nem tudtam, miről van szó. Így aztán jól megráztam magam a fejemtől a farkamig, hogy minél hamarabb megszáradjak.

– Juj, ne! – visította Gloria. Mutatóujjával felém bökdösött, és alaposan lehordott. Alig értettem belőle valamit, habár néhányszor használta a „rossz kutya” kifejezést. Lehorgasztott fejjel nagyokat pislogtam.

– Gyere, Buddy! – mondta Hannah kedvesen. Engedelmesen követtem a házig.

– Bubby – ismételte folyvást Clarity. – Bubby.

Amint a házhoz vezető lépcsőhöz értünk, megtorpantam, mert a számban különös ízt éreztem. Ismerős volt; emlékszem, egyszer előkotortam a szemétből egy lapos fémserpenyőt, és lenyaltam róla az édes ételmaradékot, aztán kíváncsiságból beleharaptam magába a serpenyőbe is. Olyan rossz íze volt, hogy azonnal kiköptem. De attól a különös íztől sehogy sem tudtam szabadulni, és még sokáig éreztem a számban és az orromban.

– Buddy? – Hannah megtorpant az elülső verandánál, és figyelmesen megszemelelt. – Mi a baj?

Megcsóváltam a farkam, felszökkentem a verandára, és mikor Hannah ajtót nyitott, elsőként mentem be a házba.

Valahányszor átléptük a küszöböt – akár kimentünk, akár bejöttünk –, elfogott az izgalom, mert tudtam, hogy valami új vár rám.

Bent a házban buzgón őrködtem, míg Hannah és Clarity kipróbáltak egy új játékot. Hanna felvitte a kislányt a lépcső tetejére,

aztán figyelte, ahogy Clarity megfordul, és hátrafelé lemászik. Ez alatt Hannah biztatgatta, én pedig csóváltam a farkam. Mikor a lépcső aljára ért, végignyaltam az arcát, mire a kicsi felkacagott, aztán Hannah felé nyújtogatta a karját.

– Még, mama, még!

Hanna ekkor felkapta, adott neki egy puszit, majd a lépcső tetejére vitte, és újból kezdődött a játék.

Miután megbizonyosodtam róla, hogy nem eshet bajuk, bevonultam kedvenc helyemre a nappaliban. Megfordultam párszor körülötte, aztán nagyot sóhajtva lefeküdtem.

Kisvártatva megjelent Clarity; a takaróját maga után húzta a földre, a szájában pedig volt valami, amit folyton rágott, de sohasem nyelt le.

– Bubby – mondta, aztán négykézlábra ereszkedett, és odamászott hozzám. Hozzám bújít, és apró kezével magára húzta a takaróját. Megszimatoltam a feje búbját – senkinek sem volt hozzá fogható illata. Nyugalmat és meglegedettséget éreztem, amitől hamarosan álomba szenderültem.

Békésen szundikáltunk a babával, amikor hirtelen kivágódott a veranda ajtaja, és Gloria viharzott be a nappaliba.

– Ó, Clarity!

Résnyire nyitottam a szemem, és láttam, hogy a nő lehajol, és elragadja mellőlem a kicsit. Azon nyomban hiányozni kezdett: valahogy olyan üres és rideg lett minden nélküle.

Hannah kijött a konyhából.

– Éppen süteményt sütök – mondta.

Az ismerős szavak hallatán felemelkedtem a fekhelyemről, és Hannah-hoz somfordáltam. Megcsóváltam a farkam, aztán megszimatoztam az édes illatot árasztó kezét.

– A baba a kutya vackán aludt – mondta szemrehányóan Gloria. Abból, ahogy kiejtette a „kutya” szót, nem sok jóra számíthattam – talán még sütire sem.

– A baba a kutyaához bújva aludt – felelte Hannah.

– Nem örülök neki, hogy a gyerekem a kutya mellett alszik. Még a végén Buddy ráfekszik, és agyonnyomja.

Kérdőn néztem Hannah-ra, mert nem értettem, miért emlegetnek folyton.

– Én... – kezdte, majd a szájára tette a kezét. – Persze, rendben van. Többé nem fordul elő.

Clarity még mindig aludt; kicsi feje Gloria vállára hanyatlott, aki átadta a babát Hannah-nak, aztán sóhajtva leült az asztalhoz.

– Van itthon jeges tea? – kérdezte.

– Hozom. – Kezében a babával, Hannah a konyhapulthoz ment. Kirámolt ezt-azt, de sütit nem láttam sehol, pedig éreztem a cukros, meleg illatot. Így aztán engedelmesen ültem, és vártam tovább.

– Szerintem, mikor Clarityvel látogatóba jövünk hozzátok, Buddyt ki kellene zárnod az udvarra – jegyezte meg Gloria, majd belekortyolt az italába. Hannah is asztalhoz ült, és időnként megveregette Clarity hátát, amikor az mozgolódni kezdett az ölében.

– Nem tehetem, Gloria.

Felnyögtem, aztán leheveredtem, és eltűnődtem: az emberek vajon miért hozzák szóba a sütit, ha mégsem adnak belőle a jó kutyáknak?

– Buddy a családhoz tartozik – folytatta Hannah. Vettem felé egy álmos pillantást, de a sütinek még mindig semmi nyoma. – Elmeséltem már neked, hogyan hozott össze minket Ethannel?

Ethan nevének hallatán összereztem. Alig emlegették már a házban, pedig én rögtön fel tudtam idézni a szagát, és kezének érintését a bundámon.

– Azt akard mondani, hogy egy *kutya* hozott össze benneteket?
– visszhangozta Gloria.

– Ethannel gyermekkorunk óta ismertük egymást. A középiskolában szerelmespárként tartottak minket számon, de a tűz után – hallottál a tűzről, ami nyomorékká tette őt, ugye?

– Nem is tudom, mintha a fiad említette volna. Bár Henry leginkább önmagáról beszélt. Tudod milyenek a férfiak.

– Nos... a tűz után Ethan valahogy megváltozott, mindent sötétten látott, én pedig nem voltam elég idős és érett ahhoz, hogy kezelni tudjam az új helyzetet.

Éreztem a Hannah-ból áradó szomorúságot, és tudtam, hogy szüksége van rám. Az asztal alatt odamentem hozzá, és fejemet az ölébe fektettem. Hannah gyengéden simogatni kezdte a bundámat, Clarity meztelen lábcskái pedig ott harangoztak felettem.

– Ethannek is volt akkoriban kutyája, Bailey, egy gyönyörű golden retriever. Imádtá.

Megcsóváltam a farkamat, mert jól tudtam, kiről beszélnek. Valahányszor Ethan Bailey-nek becézett, éreztem a felém áradó szeretetét. Ilyenkor megölelt, én pedig viszonzásképp megnyaltam az arcát. Úgy fáj most nekem Ethan hiánya, mint már régóta nem, és éreztem, hogy Hannah is szenved tőle. Megnyaltam az engem simogató kezét, mire Hannah letekintett rám, és a szemembe mosolygott.

– Te is jó kutya vagy, Buddy – mondta. Boldogan csóváltam a farkam, mert jó kutyának nevezett. Felcsillant előttem a remény, hogy a végén még akár finom sütit is kaphatok.

– Úgyhogy, elváltak útjaink. Aztán találkoztam Matthew-val, összeházasodtunk, és megszületett Rachel, Cindy, meg persze Henry.

Gloria felszisszent, de én rá sem néztem. Hannah még mindig simogatta a fejem, én pedig nem akartam, hogy abbahagyja.

– Matthew halála után úgy döntöttem, hogy visszaköltözöm a városba. Hiányoztak a gyerekek. Egy nap, mikor Buddy talán egyéves lehetett, a kutyafuttatón szaladgált, aztán valamiért hazáig követte Rachelt. A nyakörvén fityegett egy címke, és legnagyobb meglepetésemre Ethan nevét olvastam rajta. De az ő meglepetése az enyémenél is nagyobb volt, mikor felhívtam. Korábban már gondolkodtam rajta, hogy be kellene hozzá ugranom, de valószínűleg sohasem tettem volna meg. Tudom, butaság volt tőlem, de nem szépen váltunk el egymástól annak idején. És hiába telt el azóta sok idő, mégis valahogy... szégyelltem az egészet.

– Na, én aztán tudnék mesélni szakításokról. Volt részem elégben, az biztos – horkant fel Gloria.

– Elhiszem – felelte Hannah. Lenézett az ölébe, és rám mosolygott. – Amikor annyi év után újból találkoztam Ethannel, olyan érzésem volt, mintha sohasem váltunk volna el egymástól. Mi ketten összetartoztunk. Persze a gyerekeimnek nem mondhattam el, de Ethannel lelki társak voltunk, ő volt számomra az igazi. De ha Buddy nem hoz össze bennünket, talán sohasem találkozunk többé.

Valahányszor meghallottam a nevemet vagy Ethanét, mindig elöntött a hála, Hannah mosolyából pedig kiéreztem a szeretetét, és a szomorúságát is.

– Ó, nézd csak, hogy elment az idő! – kiáltott fel Hannah. Felpatant, és átadta Clarityt Gloriának. A baba fészkelődni kezdett, apró ökleivel a levegőbe bokszolt, és nagyokat ásított hozzá. A sütikkel teli tepsi zörögve jött ki a forró sütőből, az orromat pedig megcsapta a finom, édes illat, de Hannah nem adott nekem belőle.

Ami engem illet, a napom már el volt rontva, hiszen kínzó közelségben, az orrom előtt volt a süti, mégsem kóstolhattam meg.

– Másfél órára el kell ugranom – mondta Hannah Gloriának. Felnyúlt a polcon fekvő játékkért, amit „kulcs”-nak nevezett, én pedig a csörömpölésből kitaláltam, hogy ebből bizony kocsikázás lesz. Éberem figyeltem az eseményeket, de nem tudtam eldönteni, vajon az autótutat válasszam, vagy a sütit.

– Buddy, te most itthon maradsz – jelentette ki Hannah. – Ó, és Gloria! Légy szíves, csukd be a pince ajtaját. Clarity imád lépcsőt mászni, én pedig patkánymérget szórtam lent a padlóra.

– Patkányok? Itt patkányok vannak? – kérdezte fülsértő hangon Gloria. Clarity ettől teljesen felébredt, és ficáncolni kezdett a mája karjaiban.

– Igen. Ez ugyanis egy farm, és néha előjönnek a patkányok. De semmi baj, Gloria. Csak tartsd csukva azt az ajtót! – Hannah hangjából kiéreztem a haragot; feszülten figyelni kezdtem, mi is zajlik körülöttem. Ilyenkor általában ez történik: érzem, hogy baj van, de az okát nem tudom megállapítani, mert az emberek bonyolult érzéseiben egy kutyának nehéz kiigazodnia.

Hannah-t az autóig kísértem.

– Most pedig itt maradsz, Buddy – mondta. Nem fért hozzá kétség, hogy komolyan is gondolja, mert becsusszant az ülésre, az orrom előtt becsapta az ajtót, és beindította a motort. Egy darabig még csóváltam a farkam, hátha meggondolja magát, de az autó kigördült a ház elől, én pedig tudtam, hogy aznap már nem lesz autókázás.

Visszafordultam, és a kutyabejárón keresztül a házba kúsztam. Clarity az etetőszékében trónolt. Gloria éppen felé hajolt, és egy kanállal próbált a szájába tömni némi főzeléket. Éppenséggel sikertelenül, mert a kicsi mind kiköpte. Mondjuk, én már megkóstoltam Clarity ételét, úgyhogy meg tudom érteni. Gloria és Hannah

rendszerint megengedik neki, hogy pár falatot saját maga tegyen a szájába, de a sűrűjét kanállal szuszakolják bele.

– Bubby! – gagyogta Clarity, és örömeben az etetőszék tálcáját csapkodta. Az étel szanaszét fröccsent, még Gloria arcára is jutott belőle, aki erre felpattant, és morgolódni kezdett. Miután letörölte az arcát egy konyharuhával, egyenesen rám nézett. Lesütöttem a szemem.

– Egyszerűen nem értem, miért engedi, hogy szabadon járkálj a birtokon – mormolta.

Minden reményem elszállt, hogy Gloria valaha is sütivel fog kínálni.

– De most én vagyok itt a főnök – folytatta. Egy darabig méregetett, majd beszívta a levegőt. – Jól van. Gyere ide! – parancsolta végül.

Engedelmesen követtem a pincelejáratig. Gloria kitarta az ajtót, aztán rám rivallt:

– Befelé! Nyomás!

Nem volt nehéz kitalálnom, mit akar, így aztán bekullogtam. Szőnyeg borította a lépcső tetejét, és elég széles volt ahhoz, hogy megálljak, és visszanézzek Gloriára.

– Itt maradsz – mondta, és becsukta az ajtót. Hirtelen sötétségbe borult körülöttem minden.

Ahogy lefelé haladtam, a falépcső megnyikordult a lábam alatt. Ritkán fordultam meg a pincében, így rögtön megcsapta az orromat a sok új és érdekes szag, amitől rögtön szaglászni támadt kedvem. Szaglászni, és talán kóstolgatni is.

Második fejezet

APINCÉBEN FÉLHOMÁLY URALKODOTT, a falakból és a sarkokból pedig vastagon áradt a nyirkos, dohos szag. A fapalcokon penészes üvegek sorakoztak, meg egy kartondoboz, ami a széleinél már megroggyant. Gyerekruhákkal volt tömve, melyek a farmon nevelkedett sok-sok apróságról maradtak ránk; bódító illatuk felidézte bennem, ahogy a nyári pázsiton rohanok, télen pedig belevettem magam a hóba.

Dacára a csodás illatoknak, nem találtam semmi fogamra valót.

Nem sokkal később megütötte a fülemet Hannah autójának öszszetéveszthetetlen hangja, amint a felhajtón kaptat a ház elé. Éles kattanással kinyílt a pince ajtaja.

– Buddy! Azonnal gyere ide! – rivallt rám Gloria.

Sietősen elindultam a lépcső felé, de a sötétben megbotlottam, és csúnyán beütöttem a bal hátsó lábamat. Megálltam, és felpillantottam Gloriára, aki az ajtóban, a beáramló fény útjában állt. Szerettem volna, ha megnyugtat, hogy az éles, szúró fájdalom ellenére minden rendben lesz.

– Azt mondtam, gyere! – parancsolt rám újból.

Nyöszörögve tettem meg az első lépést, de tudtam, hogy engedelmeskednem kell neki. Megpróbáltam áthelyezni a testsúlyomat, és ez segített is valamelyest.

– Hajlandó vagy végre kijönni? – kérdezte Gloria, majd tett két lépést lefelé.

Egyáltalán nem vágytam az érintésére a bundámon, és azt is tudtam, hogy valamiért haragszik rám, ezért inkább visszahúzódtam.

– Hahó! – visszhangzott Hannah hangja fentről. Megszaporáztam a lépteimet, és nagy megkönnyebbülésemre a lábam is engedelmeskedett. Gloria megfordult, aztán velem együtt ért fel a konyhába.

– Gloria? – mondta Hannah. Lerakta a papírzacskókat, én pedig farkcsóválva odamentem hozzá, hogy üdvözljem. – Hol van Clarity?

– Végre sikerült elaltatnom.

– És mit kerestél lent a pincében?

– Én csak... a bort kerestem.

– Bort? Odalenn? – Hannah leengedte a kezét, én pedig megszagláztam; finom, édes illata volt. Úgy örültem, hogy végre megérkezett a gazdám!

– Na, igen. Azt hittem, borospince.

– Ó! Nem, nem az. De a konyhaszekrényben a kenyérpirító alatt találsz egy keveset. – Hannah rám nézett, mire megcsóváltam a farkam. – Buddy? Te bicegsz?

Leültem. Hannah néhány lépést tett hátrafelé, magához hívott, én pedig odamentem hozzá.

– Te is úgy látod, mintha húzná a lábát? – kérdezte.

– Honnan tudjam? – felelte Gloria. – Gyerekekkel van tapasztalatom, nem kutyákkal.

– Buddy? Megsérült a lábad? – Most, hogy Hannah teljes figyelem felém irányult, önfeledten csóváltam a farkam. Lehajolt hozzám, adott egy puszit a szemem közé, én meg viszonzásul megnyaltam az arcát. Ezután a konyhapulthoz lépett.

– Nem is ettél a süteményből? – kérdezte.

– Nem szoktam süteményt enni – válaszolta Gloria undokul.

Még soha azelőtt nem hallottam, hogy valaki ilyen rosszállóan ejtette volna ki a száján a „sütemény” szót.

Hannah nem szólt rá semmit, de hallottam, ahogy felsóhajt. Elfordult, aztán nekilátott kipakolni a bevásárlószatyrokból. Ilyenkor a csomagok alján gyakran ott lapul egy-egy csont is, de most nem éreztem az illatát. Mindenesetre éberem figyeltem tovább, hátha tévedek.

– Nem szeretném, ha Clarity kapna a süteményből – folytatta Gloria. – Már így is elég pufók.

Hannah felnevetett, majd megállt egy pillanatra.

– Viccelsz, ugye?

– Nem, nem viccelek.

Némi habozás után Hannah visszatért a csomagokhoz.

– Rendben van, Gloria – mondta halkán.

Néhány nappal később Gloria a napon üldögélt az előkertben. A térdét az állához húzta, apró pamacsokat gyömöszölt a lábujjai közé, és egy pálcikával valamilyen csípős, könnyfakasztó anyagot kengetett a körmeire. Miután végzett eggyel, sötétebbnek látszott tőle a körme.

Olyan erős szag terjengett a levegőben, hogy legyűrte a szám áporodottságát, melyet napról napra egyre inkább éreztem.

Clarity egy játékot szorongatott a kezében, és ide-oda totyogott vele. Gloriára néztem, aki olyan elmélyülten bámulta a lábkörmeit, hogy még a nyelve hegye is kikandikált a szájából.

– Clarity, el ne csavarogj! – szólalt meg Gloria szórakozottan.

A kicsi sok időt töltött a Farmon, és a kezdeti, bizonytalan bukducsolások után – ami gyakran végződött négykézláb a földön – mára már szinte szaladt. Egyenesen a csűr felé vette az irányt, én pedig fogtam magam, és utánaeredtem.

A Farm csűrjében tartották Troyt, a lovat. Ethan életében néha kilovagolt rajta; én ilyenkor mindig aggodalmaskodtam, mert tudvalevő, hogy a lovak korántsem olyan megbízhatóak, mint a kutyák. Ethan egyszer, még fiatalon, le is esett egyikükről – míg kutyáról sohasem pottyant le senki. Hannah pedig egyáltalán nem ült Troy hátára.

Bemasíroztunk a pajtába Clarityvel, és hallottam, ahogy Troy rögtön felhorkan. A levegőt betöltötte a ló és a széna illata. A kicsi odament Troy bokszához, amit számára különítettek el a pajtában. A ló fel-le rángatta a fejét, és ismét felhorkant. Clarity kinyújtotta apró kezeit, és megragadta az ajtó korlátját.

– Paci – mondta elragadtatva, és örömeben ugrálni kezdett.

Éreztem, hogy Troy egyre feszültebb lesz. A ló nem sok ügyet vetett rám, és korábbi látogatásaimból már tudtam, hogy valahányszor megjelenek a csűrben, azzal csak felidegesítem Troyt. Clarity átnyúlt a korláton, hogy megcirógassa a „pacit”, aki erre riadtan elhúzódot tőle.

Odamentem a kicsihez, és hozzányomtam az orromat, hogy így adjam tudtára: ha már állatsimogatót akar játszani, kezdje velem. Clarity csillogó, tágra nyílt szemmel nézett Troyra, miközben izgatottan levegő után kapkodott.

Egy lánc tartotta zárva az ajtót, de ahogy a kicsi nekidőlt a korlátnak, az ajtó résnyire kinyílt, és én már előre tudtam, mi fog történni. Clarity sikongatva préselte át magát a nyíláson.

Troy fel-alá lépegetett, idegesen rángatta a fejét, és egyfolytában prüszkölt. Szeme tágra nyílt, a patáival pedig egyre erősebben dobogott. A félelem szaga áradt belőle, mely úgy került a bőre felszínére, akárcsak az izzadság.

– Paci, paci – hajtogatta Clarity.

A fejemet a résbe helyeztem, és minden erőmet összeszedve megpróbáltam átréselni magam rajta. A bal hátsó lábamba újból belemart a fájdalom, de nem törődtem vele, igyekeztem előbb a vállamat, aztán a csípőmet átjuttatni. Zihálva ugrottam be a bokszba, ahol Clarity a karját előrenyújtva közelített Troy felé, aki izgalmában egyre csak dobogott és prüszkölt. Tisztán látszott, hogy rá akar taposni a babára.

Féltem a lovaktól. A ló nagy és erős állat, és ha rám taposna a patájával, bizony megsérülnék. Az ösztöneim azt diktálták, hogy hátráljak ki a bokszból, és meneküljek innen, de Clarity veszélyben volt, és tudtam, hogy emiatt gyorsan kell cselekednem.

Legyűrtem a félelmemet, és minden dühömet beleadva megugatam a lovat. Rávicsorítottam, aztán egyetlen ugrással Clarity és Troy között termettem. A ló felnyerített, és elülső patáival topogni kezdett. Vad csaholással kihátráltam előle, miközben a csípőmmel a sarok felé lökdöstem a kicsit. Troy őrzöngve toporzékolt, és patáival egyre közelebb rúgott a fejemhez, mire én továbbra is fenyegetően vicsorogtam rá, és a fogaimat csattogtattam felé.

– Buddy? Buddy? – hallatszott Hannah kétségbeesett kiáltozása kintről. Clarity az apró kezeivel megkapaszkodott a bundámban, nehogy fellökjem, miközben hátrálunk Troy elől. Lehet, hogy ez a ló rám fog taposni, de én akkor sem mozdulok a kicsi mellől. Az egyik pata a fülem mellett süvített el, mire én megharaptam.

Hannah száguldott be a csűrbe.

– Troy! – kiáltotta, aztán kioldotta a kampót a lánc végén, és szélesre tárta az ajtót. A ló nagyot szökkent, majd a kétszárnyú ajtón át a hatalmas udvarra szaladt.

Éreztem a Hannah-ból áradó félelmet és haragot. Lehajolt, és a karjaiba kapta Clarityt.

– Jaj, édesem, jól vagy, jól vagy? – ismételte.

A kicsi lány boldogan tapsikolt.

– Paci, paci! – kiáltozta nevetve.

Hannah a másik kezét felém nyújtotta, én pedig megkönnyebültem, hogy nem engem hibáztat a kalamajkáért.

– Igen, egy nagy paci, jól mondod, édesem! De neked nem szabadna itt lenned, tudod?

Kimentünk a pajtából, és láttuk, hogy Gloria igyekszik hozzánk. Fura volt a járása, mintha minden lépés fájdalmat okozott volna neki.

– Mi történt? – tudakolta.

– Clarity beszökött Troy istállójába. Akár... nagy baj is történhetett volna.

– Ó, nem! Ó, Clarity, hiszen ez szörnyű! – Gloria kikapta a babát Hannah karjából, és magához szorította. – Soha többé nem ijesztheted meg így anyát, érted?

Hannah karba tette a kezét.

– Észre sem vetted, hogy elkószált?

– Biztosan a kutyát követte.

– Értem. – Hannah-t még mindig dühösnek láttam, így aztán bűnbánóan még lejjebb horgasztottam a fejem.

– Átvennéd? – kérdezte Gloria, és már nyújtotta is Clarityt Hannah felé.

Továbbra is éreztem a fájdalmat a csípőmben. Nem készítetett biccegésre, de tompán és sajgón velem maradt. Mindenesetre a lábamnak nem esett baja, nem kellett megnyalogatnom.

Vacsoraidőben az asztal alatt szeretek üldögdélni, és várni, hogy mikor esik le számomra egy-egy finom falat. Amikor még sok gyerek ült körül az asztalt, mindig jutott a morzsákból, de mára csak Clarity maradt, és mint már említettem, a kicsi étele nem volt ínyemre – persze, ha már leesett a földre, megettem. Néhány nappal a pajtában történtek után ismét a konyhaasztal alatt heverésztem, mikor feltűnt nekem, hogy milyen feszült és borús hangulatban van Hannah. Felültem, és hozzányomtam az orromat, mire megpaskolt, de alig figyelt rám.

– Nem keresett az a doktor? – kérdezte Gloria.

– Nem. Különben mondtam volna.

– Nem értem, miért csinálják ezt a férfiak. Elkérik a számodat, aztán mégsem hívnak fel.

– Gloria. Figyelj csak... mondanom kell neked valamit.

– Mit?

– Először is, szeretném, ha tudnád, hogy hiába nem vagytok már együtt Henryvel, és házások sem voltatok, mégis te vagy az anyja az unokámnak, ezért a családhoz tartozol, és mindig szívesen látlak itt.

– Köszönöm – felelte Gloria. – Én is így gondolom.

– És sajnálom, hogy Henry a munkája miatt a tengerentúlra kényszerült. Elmondta nekem, hogy továbbra is keresgél állás után itthon, hogy minél több időt tölthessen Clarityvel.

Amikor meghallottam a kicsi nevét, az asztal alatt kalimpáló lábacskaíra néztem. Akkor szokta ezt csinálni, mikor egyedül evett, mert ha Gloria etette, Clarity izgett-mozgott, mint egy sajtkukac.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ugyanakkor tisztában vagyok vele, hogy szeretnéd folytatni az énekesi karrieredet – folytatta Hannah.

– Így van, és egy babával ez nem olyan egyszerű. Még mindig nem tudtam megszabadulni a súlyfeleslegemtől.

– Nos, mindezt én is végiggondoltam. Mit szólnál hozzá, ha Clarity nálam maradna?

Hosszú hallgatás volt a válasz. Mikor újból megszólalt, Gloria hangja nagyon halkán szólt.

– Ezt hogy érted?

– Rachel jövő héten visszajön a városba, Cindy pedig iskolaidőben mindennap négykor végez. Clarity unokatestvéreit is belevéve, rengeteg időt tudnánk vele tölteni, míg te az énekesi pályára koncentrálnál. És ahogy már említettem, bármikor eljöhetsz, és itt maradhatsz velünk, hiszen rengeteg helyünk van. Visszakaphatnád a szabadságodat.

– Tehát erről van szó – mondta Gloria.

– Tessék?

– Tudod, csak eltűnődtem. Meghívtál ide, azt mondtad, bármeddig maradhatunk. Most már minden világos. Szóval Clarity kell nektek. Miért is?

– Nem egészen értem, miről beszélsz, Gloria.

– Arra megy ki az egész, hogy Henry szépen beszüntesse a tartásdíjat, én pedig egy fillér nélkül maradjak.

– Micsoda? Eszembe sem jutott ilyeneket...

– Tudom, ti azt gondoljátok rólam, hogy csapdába ejtettem Henryt, mert így akartam rávenni, hogy összeházasodjunk. Csakhogy én ismerek ám más férfiakat is, és egyáltalán nincs rá szükségem, hogy bárkit is csapdába csaljak.

– Gloria, ezt senki sem feltételezi rólad, hidd el!